

[Jørgen Jørgensen.]

Mill. Kr. kunde betyde en lige saa stor Skattelettelse, men hvis denne Skattelettelse saa blev anvendt paa samme Maade, som Venstre anvendte Skattelettelsen i 1927, nemlig til en Nedsættelse af Skatten paa de store Formuer eller paa en tilsvarende Maade, er der da noget Menneske, der vil mene, at dette vilde faa nogen som helst Betydning for Landbrugets Økonomi? Ja, jeg vil gaa saa vidt at sige, at selv om Landbruget blev fuldkommen fritaget for Skatter, vilde dette ikke kunne ophæve Virkningerne af det Prisfald, som Landbruget har været ude for. Derfor er det, jeg siger til Venstre, der over for ethvert Spørgsmaal kun har eet at sige, nemlig Tilpasning: Hold nu op med dette! Det er kun tom Tale. Det er uden Mening i denne Forbindelse, at det skulde kunne faa nogen som helst Betydning i Retning af at skabe den Ligestilling mellem Erhvervene, som Venstre gør sig til Talsmænd for.

Og naar man nu retter den Anke mod den Politik, der er ført under denne Regerings Ledelse, at den har bidraget til at skabe større Ulighed mellem Erhvervene, og at den navnlig har bidraget til at stille Landbruget ugunstigere i Forholdet til de andre Erhverv, saa spørger jeg: Har da den Støtte til Landbruget til Betaling af Renter og Skatter, som de 48 Mill. Kr. i 1931 var, bidraget til Ulighed, saaledes at Landbruget er blevet daarligere stillet? Har Amtskattelettelsen paa de 20 Mill. Kr., har Hjælpen til Kommunerne, der ogsaa bragte Landbrugets Skatter ned, og har de øvrige Ting, som Regeringen har gennemført: prishævende Foranstaltninger o. s. v., ikke tværtimod bidraget til Forbedring af Landbrugets Økonomi, og er dette ikke i meget væsentlig Grad gaaet ud over andre Erhverv, idet disse har maattet yde Bidrag til at fremskaffe en vis Udligning? At denne Udligning ikke er blevet større, er for mange Omraaders Vedkommende ene og alene Venstres Skyld.

Venstre vil vel saa sige: Det er ikke tilstrækkeligt, hvad der er gjort for Landbruget, for vi skulde have begrænset de andre Erhvervs Fortjenestemuligheder i højere Grad. Men dette er ogsaa tom Tale af et Parti, der har været med til at give Industrien den Beskyttelse, det har, et Parti, der har været med til at gennemføre Valutaordningen og godkende dens Administration i alle Enkeltheder, et Parti, der har været med til at fritage Industrien for Formuebeskatning og for yderligere Indtægtsbeskatning, naar Forslag herom blev forelagt.

Jeg hævder derfor: Der er ingen saglig Bund i Venstres Kritik over for den Politik, der er ført, naar Venstre siger, at den har skabt en større Ulighed mellem Erhvervene — den har gjort det modsatte, den har skabt større Lighed mellem Erhvervene, end der ellers vilde have været, og Venstre har helt og fuldt Medansvaret for, at Uligheden i Dag er saa stor, som den er.

Men jeg gaar videre i Spørgsmaalet om Erhvervenes Ligestilling, og jeg siger da: Jeg tør ikke benægte, at der kan findes Systemer, hvorved man til enhver Tid kan sikre en vis Ligestilling Erhvervene imellem — det tør jeg ikke benægte. Men det vil medføre, at Staten bestemmer Priserne, og at Staten bestemmer Produktionens Størrelse. Jeg spørger da Venstre: Er det det, Venstre ønsker? Jeg ønsker det ikke; jeg er af den Opfattelse, at det er nødvendigt i et Samfund at bevare den Drivkraft, som privat Initiativ er, og jeg ønsker ikke en Ordning, som gaar ud paa, at Staten bestemmer, hvad jeg her har nævnt. Men gør Venstre det? Vi fra vor Side har over for Erhvervene indtaget den Stilling, at vi ønsker, Erhvervene skal være frie. Men dette medfører for ethvert Erhverv en Chance, naar Tiderne gaar op, en Risiko, naar Tiderne gaar ned. Vi har gennem den Politik, vort Parti gennem Aarene har ført, søgt at begrænse Risikoen for de frie Erhverv ved at dæmme op for unormale Prisstigninger, ved at tage Spekulationsmomenter væk, som kunde skabe en Risiko for de frie Erhverv. Vi gjorde det over for Landbruget i Krigens Aar ved at hindre en unormal Prisstigning; vi har gjort det i vor Jordlovgivning ved i højere Grad at tage Spekulationsmomentet ud af Jorden; vi har gjort det i den Politik, vi har tilrettelagt med Hensyn til Renter og Skatter, ved at gøre disse konjunkturbestemte. Vi har søgt at begrænse Risikoen for de frie Erhverv. Men hvad har Venstre gjort? De har krævet Chancen helt og fuldt, naar Tiderne var gode, og saa har de krævet, at Staten skal tage Risikoen, naar de gaar ned. Men denne Stilling — det maa de Herrer forstaa — forpligter over for Fremtiden, for Venstre kan ikke mene, at Landbruget skal have denne Stilling, og at man saa kan sige nej til andre Erhverv, naar de kommer med det samme Krav. Den Stilling, som Venstre i disse Aar har indtaget, idet man har krævet, at Staten skal garantere Rentabilitet i Landbruget — den forhindrer Venstre i at gaa ud og være de frie Erhvervs Talsmænd.